

- Voit tulla lauantaiaamuna kello puoli kahdeksan, Rancho Alegren omistaja Sophie sanoi puhelimesta. Mutta sadevarauksella, jos sataa, emme ratsasta. Huokasin. Ratsastuksen varaaminen oli sittenkin onnistunut. En ollut turhaan pakannut ratsastushousuja lentolaukkuun.

Aamuratsastuksella

Curacaossa

Tropiikissa ollaan, ruuna Joepin on hikinen parin ravipätkän jälkeen ennen kello kahdeksaa aamulla. Kuumuuden takia ratsastaja vastoin tapojaan ilman kypärää.

Ratsastusaamua edeltävänä yönä en saanut kunnolla unta. Mielessä pyöri liikaa ajatuksia. Mitä jos sittenkin sataisi? Trooppisia kuuroja oli ollut melkein joka päivä ja saaren ainoa virallinen ratsastuskoulu ei viime aikojen sateiden tehnyt maastoratsastuksia lainkaan, maasto oli liian märkä. Löytäisinkö oikean bussin ja olisiko se aikataulussa?

Etukäteen olin yrittänyt selvittää aikataulua ja reittiä, mutta kuten monessa muussakin asiassa Curacaolla, tietoa oli vaikea saada. Ja oliko turvallista liikkua kaupungilla yksin niin aikaisin aamulla?

Kuuden jälkeen oli vielä pimeää. Kokonahkapaikkaisissa ratsastushousuissa oli tukalaa kipaista auton kaupungin halki lautalle, joka kuljettaisi St Anna Bayn yli Otrobandan bussiasemalle, josta bussi lähtisi. Lautalla tähyilin taivaalle, sillä jos olisi ollut kirkasta, olisin voinut nähdä Etelän Ristin aamutaivaalla. Ei näkynyt, itse

asiassa enteili sadetta, joka bussimatalla alkoikin ja yltyi rakkaksi kuuroksi. Trooppinen kuuro loppui heti, kun bussin kattoluukut oli ehditty sulkea ja pian kuljettaja pyyntöäni noudattaen jätti oikealle pysäkillä Jan Doretin kylän tuntumassa.

Hollantilaisia vaikutteita

Alegre Rancho sijaitsee vanhassa St Groot Michiel -nimisen landhuisin eli country housen tiloissa. Päärakennus on tummankeltainen kivitalo, jonka katto on oranssia hollantilaista tiiltä, rakennettu menneinä vuosisatoina orjapalastaan keskuksiksi. Orjien asumuksia ei enää ole jäljellä.

Aitauksissa on karjaa ja vuohia, yhdessä vanha valkoinen aasi. Hevosia tilalla on vajaat 20, ne asuvat katoksilla varustetuissa metalliaitojen ympäröimissä bokseissa ja syövät parhaillaan aamuruokaa, josta kanat ja riikinkukot yrittävät päästä osallisiksi. Ilmeisesti lintujen takia

Tämän kauniin ruunivoikon tapasin yksityistallilla, jolla poikkesin ohikulkumatkalla.

Aamuruoka maistuisi Rancho Alegren linnuillekin.

monella hevosella on ruokaämpäri viritetty riimuun kiinni.

Paikan yleisilme on siisti ja miellyttävä. Häiritsevin tekijä on lukeuttomat hyönteiset. Sateen lopputtua aamuaurinko paistaa kauniisti ja ilma on raikas ja kostea, tuo taas mieleen kasvihuoneen.

Sophie saapuu päärakennuksesta ja esittäydymme. Samalla hän kertoo, että kaksi muuta ratsastajaa perui tulonsa sateen takia. Sophie kysyy, osaanko itse laittaa hevosen kuntoon ja haake harjattavakseni palomino-ruuna Joepinin. Sophie kehottaa ruiskuttamaan hyönteiskarkeitteita ja antaa pumpulia korviin laitettavaksi, maastossa öttiäiset viimeistään tunkisivat korviin. Satuloinnin jälkeen olo on jo todella hikinen, seitsemän jälkeen aamulla! Kysyn kypärää lainaksi ja Sophie kehottaa lämpötilan takia ratsastamaan ilman. Epäröin, mutta suostun.

Maastossa risteilee leveitä polkuja, joita seuraamme kaktusten ja pensaiden keskellä, ohitam-

me muutaman magopuun, joissa näyttää olevan tulossa kohtalinen sato. Osa kaktuksista on valtavia, juuri sellaisia joihin Aku Ankka-sarjakuvissa lentää.

Hollannista kotoisin oleva Sophie kertoo, että hän on saanut tilan kummisedältään 23 vuotta sitten ja nykyään ratsastajia käy ympäri maailman, onpa suomalaisiakin ollut muutamia. Hankalinta on ollut kieli- ja ratsastustaidottomien kiinalaisten kanssa.

Hevoset ovat luotettavia, totuneita konkareita, jotka pysyvät kiltisti osastossa Sophien johtohovosen takia eikä pahempia onnettomuuksia ole sattunut. Tallilla käy lisäksi paikallisia tyttöjä maastotunneilla. Ravaamme reippaita pätkiä ja laukkaamme muutaman ylämäen, hevoset hikoontuvat nopeasti.

Korkealla mäellä ihaillemme maisemia, näkyy saaren itäkärkeen saakka ja Groot St. Michielin tummankeltainen kivitalo pilkottaa alhaalla kasvillisuuden seasta.

Palmurannoille ei pääse

Olin toivonut Curacaolla pääseväni laukkaamaan palmurannoille. Toive on mahdoton, sillä pitkiä rantoja saarella ei ole lainkaan. Mainitsen asiasta Sophielle ja sanon, että nykyisessä asuinmaassani Hollannissa toisinaan maastoihin Pohjanmeren rannalla, mikä on mahtavaa, sillä Suomessa ei laukkarantoja ole myöskään ja lisäksi Suomessa metsät ovat kovin kivisiä.

- On täälläkin kiviä, Sophie sanoo, joskus joudun potkimaan niitä polunvarteen ja osoittaa pienestä kaktuksen juuresta lojuvaa irtokiveä.

Lenkin jälkeen lauantaiaamun vakioratsastaja ottaa minulta hikiä Joepinin ja helpottuneena vaihdan sortsit jalkaan satulahuoneessa. Reilun tunnin lenkistä Sophie veloittaa minulta 25 guldenia, joka on noin 12 euroa. Kiitän Sophieta ja lupaan tulla uudestaan, jos ikinä palaan saarelle.

Pidempiä maastoja, jopa 5 tun-

nin lenkkejä Jan Thielin suola-aitaille, järjestää saaren ainoa virallinen ratsastuskoulu Manege "Société Hippique Curaçao" eli SHC-manege, jossa voi myös ottaa yksityistunnin hintaan 54.50 guldenia eli noin 25 euroa ja jonne voi viedä hevosensa täysihoitoon noin 400 euron kuukausihintaan.

Ratsastusasioissa, kuten niin monessa muussakin asiassa Curacaolla, huomaa entisen emämaan Hollannin edelleen jatkuvan vaikutuksen: SHC-Manegen koulukisoissa ratsastetaan samoja B- ja L-kouluohjelmia kuin Hollannissa ja talli taitaa olla FNRS:n eli Alankomaiden ratsastuskouluiltoin alainen. Tosin toisin kuin tavallisella ratsastuskoululla Hollannissa, SHC-Manegesta lähdetään kilpailemaan myös ulkomaille, tänä vuonna kalenterissa oli kilpailut Surinamissa ja aiemmin on kilpailtu mm Ranskan Guyanassa. Opetusta tallilla saa hollanniksi ja englanniksi. ♦